

L'entrevista
Jordi Guardans Poeta

David Castillo

“L'important és la bondat i ens arriba nova de trinca”

Escriu al primer poema del seu llibre que “hem de ser Reis d'Orient interminables”. ¿És aquesta la funció del poeta?

Sí. Busco essencialment la humanitat del poeta. Retrobar-nos amb el nostre interior, amb la il·lusió de llum. S'acosta el futur com una mena de *blade runner*, ple de replicants.

Apocalíptic?

Deixant de banda les religions, és fonamental que cadascú faci una recerca de la llum interior que tots portem.

Llum interior?

Per dir-ho més clar, compartir els bons sentiments que tenim dins i ser capaços de convertir-los en tendresa.

¿Les religions tradicionals no han estat substituïdes per l'esoterisme, per la nova espiritualitat a la carta?

El que hem d'estudiar és la nostra manera de comportar-nos, valorar el que estem fent a la vida i la relació que tenim amb els altres. L'important és la bondat i ens arriba nova de trinca.

La bondat no està gaire de moda.

En absència de les religions, la gent necessita trobar suports. Si aconseguim mirar el nostre interior podrem compartir, amb la gent que estimem, valors essencials que ens faran avançar en l'humanisme, sense sectes ni similars.

D'on vénen els problemes?

La civilització actual està amenaçada per unes tecnologies cada vegada més complexes. Estan deixant les persones més solitàries, aïllades i vulnerables.

Per on caldria anar, doncs?

Potser la paraula *amor* és massa solemne, però ens hem de fer preguntes bàsiques per ajudar els altres i a nosaltres mateixos.

Quines preguntes?

Per exemple, com podem estimar millor? Ens expressem amb mecanismes tan freds com correus electrònics de tres línies.

L'art pot ser una defensa davant la barbàrie?

El que he defensat com a poeta i com a músic és la tendresa.

Els capítols del seu nou llibre apareixen com a anunciacions. Per què aquest terme?

És un llibre de fer balanç. Per qüestions de serotonina he tingut volades i caigudes inter-

JORDI GARCIA

PERFIL Home íntegre i profundament humanista, Jordi Guardans Cambó (1955) ha desenvolupat des dels setanta una obra vinculada a la poesia i a la música. Ha estat lletrista de figures com Maria del Mar Bonet, Gerard Quintana, Ester Formosa, Maurici Villavecchia i Turner & Sesé. Acaba de publicar el poemari *Contra venena et animalia venenosa (Emboscall)*, un colpidor testimoni autobiogràfic i inconformista sobre la lluita per la vida, amb pròleg d'Enric Bou.

nes, molt viscudes. Sabia que hauria de parlar quan arribés determinant moment, però mai per mirar-me el melic. Com diu el tòpic, el més particular és el més universal.

L'objectiu?

Arribar als altres. Sent un material relliscós vaig voler imposar una forma estricta en la construcció del poema per donar-li una gran autoritat: poemes llargs i hendecasíl·labs.

Expliqui'ns una de les anunciacions.

Ho faré a través d'una experiència que em va marcar, i que surt al segon poema del llibre. Quan era jove caminava tot sol pel carrer Banys Nous. Estava molt content perquè m'acabava d'enamorar. Vaig notar una presència lluminosa amb un somriure.

Queda estrany, explicat així.

Sí, però és veritat. Pot semblar una al·lucinació, però és una vivència íntima d'una gran intensitat. El somriure de la presència angèlica m'atonia tant que em xuclava l'energia, fins al punt que em vaig haver d'aferrar a tot el que tenia al voltant —els rètols de les botigues, les llambordes, els fanals— per evitar que se m'emportés.

Com ho va evitar?

Em vaig dir que si havia nascut era una mala jugada deixar-ho tot. Va ser la presència la que va decidir marxar. Després vaig llegir que Eugeni d'Ors també va viure una presència angèlica. Sé que aquesta anunciació m'ha acompanyat tota la vida. Ha sigut un suport increïble en la lluita personal.

Si aconseguim mirar el nostre interior podrem compartir valors essencials que ens faran avançar en l'humanisme

Inicia el llibre a la cambra de jugar de casa seva. ¿L'ha condicionat el fet de pertànyer als Guardans Cambó?

Som molts germans, tots ben diferents. Jo em moc en uns ambients diferents als altres. A casa hi havia un piano de cua, que no havia tocat mai ningú. Als tres o quatre anys vaig començar a tocar-lo pel meu compte sense estudiar solfeig ni res. Em vaig trobar un piano i ningú em va dictar la melodia. Tots tenim uns condicionaments, però cadascú troba la seva via.

Ha triat un camí més marginal, el de la poesia.

Sempre se'm pregunta per l'avi Cambó, que no vaig conèixer, però sí que vaig conèixer l'avi Guardans, que era un home d'una tendresa infinita. El reivindico per l'aposta que va fer per la vida després de la mort de la seva filla durant un bombardeig a la guerra.

¿Sempre s'ha sentit més còmode amb les classes populars?

Sí. Des dels vuit o nou anys m'escapava de la casa de la Via Laietana cap a la plaça de la Llana o a la capella d'En Marcús, en comptes d'anar cap a les zones riques de la ciutat. He preferit el carrer Princesa o Sant Pere Més Alt, dels barris de Ciutat Vella, que no pas els del nord. En aquelles barriades de la infantesa vaig trobar la vertadera vida.

DE FIL DE VINT

Escoltem el País Valencià

Isabel-Clara Simó

Fa pocs dies, l'intel·ligent i enigmàtic columnista de l'AVUI Desclot es dolia del fracàs polític de tots els intents valencianistes al País Valencià, i se centrava especialment en el Bloc. Crec que la seva anàlisi era impecable, per més que costi confessar-ho.

Com a contrapès, crec que caldria parlar d'altres aspectes del País Valencià, com la dinàmica cultural (en valencià, és clar): mai hi havia hagut tants i tan bons escriptors; mai havien proliferat tant les revistes de cultura; mai havíem vist una explosió de cantants i de grups com l'actual; mai ens podíem imaginar que el teatre valencià tingués una veu pròpia tan enlluernadora; i el mateix es pot anar dient de la dinàmica editorial, de l'incipient cinema, de la proliferació pictòrica, de l'Escola Valenciana, dels Tallers de la Llengua, etc. Aquest País Valencià ha trencat tots els tòpics a l'ús, i no s'assembla en res al País Valencià de la meua carrera, als anys seixanta. Però la notícia més espectacular que hem llegit procedeix, oh déus de l'Olimp, de l'empresariat valencià, que, per un giravolt de la història, ha esdevingut el motor de l'economia valenciana. L'AVE (que no és un tren, sinó l'Associació Valenciana d'Empresaris) ha declarat, primer, que cal sortir immediatament del desànim i posar-se a la feina; segon, cal fomentar l'economia del coneixement; tercer, és imprescindible treballar colze a colze amb l'empresariat català, i quart, ja que el poder polític no està per la feina, cal crear un corredor mediterrani amb imaginació i amb esforços comuns. Mentre els empresaris d'aquí dalt s'aferren aterrits al poder (sobretot el de Madrid), al País Valencià respiren dinamisme. Escoltem-los.